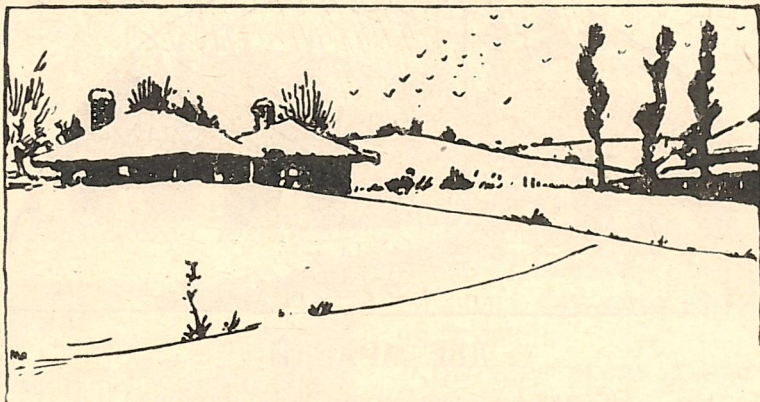

ДА СИ ПОМАГАМЕ

Стариятъ конь пасѣше на ливадата. На близо край него скачаше младиятъ жребецъ и никого не поглеждаше.

Стариятъ конь поклати глава.

— Ехъ, и азъ, когато бѣхъ младъ, много се гордѣхъ. Мислѣхъ, че отъ мене по-хубавъ и по-силенъ нѣма.

— Ами азъ не съмъ ли такъвъ?

— Слушай да ти разправа нѣщо изъ живота си. До моя яхъръ бѣше обора. Като слушахъ да прѣхтятъ воловетѣ, казвахъ си: „О, долни животни!“ — и никакъ не ги поглеждахъ. Ако се случеше да се срещнемъ изъ пѣтя, изврѣщахъ глава. Тогава мислѣхъ, че нѣма по-унизително нѣщо на свѣта отъ хомотя.

— Разбира се, че е така,—обеди се младиятъ конь.

— Слушай по-нататкъ: цѣлото лѣто воловетѣ пренасяха сѣно, после снопи, а пѣкъ азъ пасѣхъ и скачахъ на свобода по ливадитѣ. Само по нѣкога ме впрѣгахъ въ файтона, и закарвахъ господаритѣ въ града.

Така минаха нѣколко години. Една лѣтна сутринъ слугата влѣзна рано въ яхъра и ме изведе. Почудихъ се.

— Кжде ли ме води тъй рано?

Гледамъ, всрѣдъ двора стои колата съ единия волъ. Поведоха ме къмъ нея и ме впрегнаха до него.

— Какъ! Да вървя наредъ съ това просто животно? Кжде е Мирчо? Защо не доведатъ него?